

**[Energiministeren]**

Med hensyn til debatten om forsyningssikkerhed – jeg tror, det var hr. Per Tærstøl fra De Konservative, der indledningsvis rejste den i sit indlæg, hvor han spurgte, om regeringen nu ikke havde fået for meget miljø på bordet i den energipolitiske redegørelse – vil jeg sige, at vi da også er meget optaget af forsyningssikkerhedsaspektet. Det er bare ikke det, der er så dominerende på den energipolitiske dagsorden i dag, hverken i Danmark eller internationalt, og det skyldes jo altså, hvis vi ser på det for Danmarks vedkommende, at vi jo rent faktisk har opnået en meget høj grad af selvforsyningsikkerhed og i øvrigt også – for at tage en anden målsætning i energipolitikken – en meget høj grad af omkostningsbevidsthed i vores energipolitik.

Derfor må man sige, som jeg tror hr. Bilgrav-Nielsen var inde på i sit oplæg, at i den udstrækning vi faktisk magter at spare på vore ressourcer og vores energi og at fremme energibesparelser i det hele taget, er vi i virkeligheden også med til at fremme forsyningssikkerheden. Det synes jeg i og for sig er meget rigtigt. Men for at tage et andet aspekt med vil jeg sige, at hvis vi ser det i et Nordspørspektiv, vil det selvfølgelig fremover være nødvendigt også at tilskynde til en forøgelse af mulighederne for indvinding fra de kendte felter og også til yderligere efterforskning, og det er regeringen indstillet på.

I den sammenhæng vil jeg sige, at der er jo ingen tvivl om, at der er kendte procedurer for det, og at sagen skal forelægges for og drøftes i Folketingets Energipolitiske Udvalg forud for et eventuelt udbud, som det har været nævnt her i salen i dag. Derfor kan regeringen ikke – hvis nogen skulle frygte det – blot gøre, hvad den vil på det felt; disse tanker skal forelægges for Det Energipolitiske Udvalg.

(Kort bemærkning).

**Peter Hansen-Nord (V):**

Til energiministeren vil jeg sige tak for denne besvarelse. Men jeg konstaterer, at vi kom ikke ret meget tættere på den problematik, som er rejst, nemlig med hensyn til forhandlingsevnen og -lysten hos fegeringen og vigtigheden af, at de gamle partier er enige om, hvilket spor vi skal følge i energipolitikken. Der forelå heller ikke nogen ny invitation. Det eneste, jeg mærkede mig, var, at ministeren dog indrøm-

mede os muligheden for at ytre os, når de store beslutninger var taget. Det er vi selvfølgelig taknemmelige for at vi må; men pointen er altså – og hr. Poul Nielson kunne have holdt en tale som den, jeg holder nu – at der er tradition for, at partierne taler sammen om disse store, afgørende beslutninger og har drøftelser forud for, at beslutningerne bliver taget, og det vil jeg da stærkt opfordre ministeren til at tage op i den sidste del af regeringsperioden.

Hvad ministeren sagde om integreret resourceplanlægning, passer ikke – det er rigtigt, at vi var syv partier i den sidste ende, men ministeren må kunne huske, at det, der reelt skete, var, at der kom et afgørende ændringsforslag ind, som gjorde, at vi så stod bag det. Det er korrekt, at førstebehandlingen var pinlig – vi var i hvert fald meget, meget uenige. Det endte godt; det er jeg enig i. Men det var da, fordi regeringen var imødekommende på et vist område.

Med hensyn til CO<sub>2</sub>-opfølgning siger ministeren, at Venstre ikke kommer med noget at sætte i stedet – jamen så ved jeg ikke, om ministeren har været helt nærværende under debatten i dag, for jeg synes, jeg har forsøgt at pege på mange andre instrumenter: omsættelige forureningstilladelser, at lade pengene blive hos borgerne, osv. osv. Men det kan vi fortsætte med under den efterfølgende forespørgsel.

(Kort bemærkning).

**Riishøj (SF):**

Jeg vil også takke for svaret. Når man sidder og lytter, prøver man jo at lytte sig frem til, om der nu inden for de næste få måneder sker noget på området – vi skal jo have et valg inden så længe – og det tidspunkt, hvor jeg egentlig blev mest optimistisk, var, da ministeren brugte et temmelig stærkt tonefald over for elværkerne i sagen om elvarmekonvertering. Det er muligt, at vi vender lidt tilbage til det spørgsmål i forbindelse med forespørgslen, men der anede jeg at tålmodigheden var ved at være opbrugt. Det håber jeg også er tilfældet, og så må vi håbe på, at der sker noget inden længe. Men det vender vi nok lidt tilbage til i forbindelse med forespørgselsdebatten.

Der var jo en mærkelig debat om hele spørgsmålet om tvang eller ikke tvang. I SF har vi altså den opfattelse, at der i forbindelse med de målsætninger, som man har, naturlig-